

lingen, der ligger til Grund derfor. Der er i disse Paragraffer Bestemmelser for det Tilfælde, at Pantthaverne ikke alle, om jeg saa maa sige, følge Trop, den ene Pantthaver gaar en Vej, han vil lade Voet behandle Ejendommen og lade foretage Realisation, den anden Pantthaver, den sekundære Pantthaver, vil hellere agere paa egen Haand. Der kan her opstaa Kollisioner, som vistnok ere ganske uløselige, navnlig naar der spørges om, hvorledes Forholdet bliver med Hensyn til Skifteomkostninger, der jo ifølge Forslaget kun skulle beregnes af den Del af Panttegælden, med Hensyn til hvilken den paagældende Pantkreditor erklærer, at han vil underkaste sig den Behandling, som Pantet nu kan faa i Voet. Hvis nu en første Prioritetshaver vil sige: Jeg er vel fornøjet med, at Voet realiseres, medens en anden Pantthaver siger: Jeg ønsker selv at realisere, og han saa maatte ved Auktionen bliver helt fyldestgjort eller delvis fyldestgjort, saa kan man i hvert Fald under ingen Omstændigheder paalægge ham nogen Andel i Skifteomkostningerne, naar de ikke dækkes af Massen, hvilket skal ske efter den gældende Ret. Det er altsaa disse Skifteomkostninger, som Voet skal have godtgjort i Forhold til den Del af Panttegælden, om hvilken der ikke foreligger Erklæring om Separatfølgning; med andre Ord, saa kunne disse Omkostninger komme til at falde første Pantthaver til Last, skønt han efter Udsaldet af Realisationen skal være fri for alle Omkostninger. Han kommer til at bære dem, medens anden Pantthaver bliver fri derfor. Man maa have Regler derfor. — Der findes dernæst ikke i disse Paragraffer, som ere temmelig udsørlige, med et eneste Ord antydet, hvorledes det skal gaa med det eventuelle Beløb, som en Pantthaver, den eller de sidste Pantthavere, ikke faar dækket ved Auktionen, hvorvidt og hvorledes de skulle kunne anmeldes dem i Voet og faa Dividende derpaa. Man har stillet disse Pantthavere det Alternativ, hvis de ville realisere paa egen Haand, saa kunne de gøre det, mod at de fuldstændig renoncere paa at faa Dividende i Voet; hvis de ikke renoncere paa Dividende i Voet, maa de overlade til Skifteretten at foretage Realisation, saa bliver Pantet paabyrdet Skifteomkostninger, saaledes som nu Tilfældet er. Den Forbedring i Stillingen

for Pantthaverne, som disse Paragraffer tilfugte at give dem, kunne de kun opnaa paa Betingelse af, at de renoncere paa at faa Dividende i Voet. Dette synes meget haardt, Jeg tror ogsaa i det hele, at det System, som følges i disse Paragraffer, er meget kunstigt og vil kunne volde megen Kollision. Det forekommer mig, at man lettere vilde komme til en Løsning, naar man sagde, at Underpantthaverne i faste Ejendomme — thi det er kun de faste Ejendomme, der er Tale om, skønt det ikke staar i § 47 — de kunne, naar de ville afgive Erklæring inden påsende Tid, staa fuldstændig udenfor Konkursen og realisere ligesom andre Separatister paa egen Haand. For at løse den Vanstuelighed, der ligger i at bestemme det Beløb, med Hensyn til hvilket de skulle konkurrere i Voet, saa kan man forlange, at de samtidig med, at de erklære at ville optræde som Separatister, skulle erklære, for hvilken Del af deres Fordring de ville bevare Pantretten i Pantet, saaledes at det overstyggende kunde anmeldes som andre Fordringer i Voet, hvoraf de saa kunde faa Dividende, og saa skulde Voet rykke ind i den Del af Pantets Værdi, som Pantthaveren saaledes har abandonneret. Pantthaveren siger altsaa: Jeg frafalder min Ret til Pantet udover et vist Beløb, og for det Beløb, som jeg saaledes ikke bliver dækket for, paastaar jeg at faa Dividende i Voet; saa kan Voet realisere Ejendommen og stille den til Auktion, og hvad der kommer ind udover det Beløb, som jeg har sat som Grænse for mig selv, skal tilfalde Voet. Derved tror jeg, man kommer til en lettere Ordning; men man maatte naturligvis acceptere det, at disse Indehavere af tinglige Rettigheder ligesom andre Indehavere af tinglige Rettigheder af anden Art, i saadanne Boer faa Ret til at optræde som Separatister. Jeg vil altsaa tillade mig blot at henstille til den ærede Justitsminister, om der ikke ved disse §§ 47 og 48 kommer saadanne uløselige Spørgsmaal, navnlig i det Tilfælde, at Pantthaverne ikke gaa sammen, ikke ville samme Vej, om der ikke trænges til en Regel for, hvorledes der skal kunne faas Dividende i Voet, naar man ikke vil fastholde denne temmelig strænge Regel, at de fuldstændig skulle opgave at faa Dividende i Voet.